

македонската фаланга, стрѣлицѣ и агриянитѣ бързо тръгналъ къмъ Рага (малко на с.-зап. отъ Техеранъ). Около 350 версти до този градъ той изминалъ въ 11 дни, като оставилъ много болни и загубилъ много коне по пътя. Въ Рага стоялъ 5 дни, както за да даде необходимата почивка на войскитѣ, тъй и защото изгубилъ надѣжда да стигне Дария, който вече се намиралъ отвъдъ Каспийскитѣ Врата. На 6-ия день, той миналъ прѣзъ Каспийскитѣ Врата и влѣзълъ въ Партия (персийския Хорасанъ), но като доближилъ до града Екаторпилонъ (*сговратенъ*, по послѣ Савла, въ околноститѣ на днешнитѣ Семнанъ и Дамганъ) научилъ се, че Бессъ, сатрапа на Бактрияна, Бразъ, арахотски и драгски сатрапъ и Набарзанъ, който придружавалъ Дария съ 1000 души конница, уловили този послѣдния и го държали въ плѣнъ. Това извѣстие накарало Александра отново и съ удвоена бързина да тръгне напредъ, но този път вече за да спаси живота на нещасния си съперникъ. Като взелъ съ себѣ си етеритѣ, легката конница и най отборнитѣ войници отъ фалангата и като имъ заповѣдалъ да взематъ съ себѣ си само оржъието си и храна за два дни, а на Кратера съ останалата войска да върви слѣдъ него въ малки прѣходи, Александръ пътувалъ цѣла нощ и се спрѣлъ на почивка едвамъ на другия день около пладнѣ. Вечеръта той продължилъ движението си, пакъ вървялъ цѣла нощ и на заранъта пристигналъ на това мѣсто, гдѣто прѣди малко билъ расположенъ стан на Бесса и на другаритѣ му, но тѣ не били вече тамъ и той се научилъ, че завлѣкли съ себѣ си Дария въ окови и, че Бессъ възнамѣрявалъ да се провъзгласи за царъ на сѣвероисточнитѣ области на персийското царство. Това извѣстие въз-

будило у Александра още по силно желание да настигне Бесса и да спаси Дария. При всичко, че войскитѣ, които се намирали съ него, били до крайностъ изморени отъ усиленото и бързо движение и, че броя имъ постепенно намалявалъ съ увеличението броя на болнитѣ, слабитѣ и изостаналитѣ, Александръ пакъ тръгналъ бързо напредъ, вървялъ цѣла нощ и на другия день по пладнѣ пристигналъ на това мѣсто, гдѣто похитителитѣ на Дария въ прѣдидушата нощ били расположены на станъ. Тукъ Александръ се научилъ, че тѣ щѣли да продължаватъ бѣгството си прѣзъ нощъта, и рѣшилъ да имъ прѣсѣче пътя, като ги надпрѣвари по най късия, макаръ и безводенъ пътъ. За да върви по бърже и за да не го задържа пѣхотата, той снѣлъ отъ конетѣ 500 конници, качилъ на тѣхнитѣ коне толкова отборни оплити и на мръкване тръгналъ съ тѣхъ и етеритѣ по означения по горѣ пътъ. Ипѣаспиститѣ, агриянитѣ и часть отъ легката пѣхота и конница тръгнали по този пътъ, по който бѣгалъ неприятеля, а останалата пѣхота вървяла слѣдъ тѣхъ построена въ пустъ четверожгълникъ. Цѣла нощ, на разстояние 400 стадии (70 версти) припускалъ Александръ съ конния си отрядъ и на заранъта, имайки при себѣ си, спорѣдъ казванието на Плутарха, не по вече отъ 60 конници, настигналъ най послѣ неприятелитѣ, които бѣгали въ пълна безрѣдница. Малцината отъ тѣхъ, които се осмѣлили да се съпротивятъ, той отблъсналъ и избилъ; — другитѣ, въ туй число Бессъ и другаритѣ му, успѣли да избѣгатъ. Но почти настигнати вече отъ Александра, тѣ нанесли на Дария смъртоносни рани и, като го хвърлили умирающъ на пътя, сами съ 600 конници продължавали да бѣгатъ по нататъкъ. Скоро слѣдъ това пристигналъ Алексан-